

KERESZTURY DEZSŐ

Bölcső

Minden nyugszik csendesen, de valami tompa gond emészt; köd kotlik rajtam, s szinte jobb e sajtás a semminél; akár holtrészeg hullok a kifeküdt ágyba; a test kívánja megszokott kinyújtózását; aludni, illeszkedni nyugodva, törpén és mily harácsolók foglyaként!

Bár hittel szólna még a gyermekimádság:

*„Én lefekszem kis ágyamba,
mindennapi koporsómba...”*

De az ima nem altat el,

elapadt a jó anyatej; —

lidérces alvilágba zuhanni volna jó!

S hogy mit ér a köz-reggelre ocsúdó evázió?! —

Ha mértéket tartani int a kín,

legyenek mértéktelenek legalább álmain!

Cirpel a vízvezeték: szavára élembe állnak nők, férfiak: felhasználtak, elhasználtak; látom a lázadt angyalt, magamban a kárhozottat; amíg a szirt omolva port, robajt lobogtat: tudom, oltárokon az áldozat rég nem kenyér, de újra bika, galamb, gödölye, megint emberi vér. Isten azokkal van, kik néki vagy belőle élnek; már számítógépek kutatják, s mint amit kövület zár: vallásrégészek. A feltört Ūrben nagyon magunkra maradtunk, vacogó dölyfeinkkel együtt növekszik aggodalmunk. A fennmaradás nagy zálogait zálogba tettük, elszórtuk a zálogcédulát, s bár a ránkbizott parancsokat el miattuk vetettük: mint gyümölcstelen fákat, kivág az ifjúság...

Csak hányom-vetem magam: Ugyan hova lett a merész, minden óceán rémét vállaló tengerész?!

Jobb volna csírázni csak, tudattalan, mint a tenyészet, nőni, hullni, mert úgy sem értjük már az egészet, amit sok ősi monda amaz ős kertről megőrzött, ahol otthon voltak még a vadabb, de emberibb ősök: a nemző-kihordó ölbe visszamerülni, ahol a bomlás épülés, a kín gyönyör, a mozgás nyugalom; ott örök egek, állatok, növény, lomb és gyökér alatt

*anyaöl vár: a formát váltva újrászülemelő anyag.
Menedék: ár-hordta, világ-formálta kis szoba;
nem Paradicsom, Gúla, Város, Templom, nem Palota,
sem összeszulykolt, egybenőtt Község, mely által születik
a nagyság, amaz emberi, hogy felnövekedjék az egekig ...*

*Eszmélek: vénülő vérem ahogy megpihen, újra zúdul,
s amikről azt gondoltam, rég cserbenhagytak rútot:
élet, kedv, jó reménység magasít már megint,
az anyák törvénye szerint.*

*Persze hogy jobb volna lomb-avarban hálni,
fenyőmagot enni, fenyőágra szállni!
De lovad nem kötöd, lovad el nem oldod;
nem megjönni s útra indulni a dolgod.
Nem lehetsz éjben, fényben bujdosó;
egy helyben híven nőni, neked ez való.
Gondolj ama földöntúli, gyermeki alkonyatra,
mely életed célját s értelmét megmutatta,
sorsodnak jeleit: erőt, türelmet, arányt,
hámvadásban a lángot, az iszonyt, mely derűre vált.*

*S fényvel ivódik a halál,
bár megroggyan a láb,
istenek forrásainál
ébren figyelnek rád
por ősapák.*

*Ott kibontja magát
léted és élned jó,
mert mindújra saját-
magad vagy: héj, dió,
ital s ivó.*

*Még a halál sem a végső menekülés
álom-testvére; tudod: vajudás, keserű rész
a kínból, mely nélkül létre se jönnél végül.
Mert félelmetlen az él csak, aki felelőség nélkül.
Félve vénültél meg hát te Istenhez hanyatló árnyék;
hajolnál múlt, tűnt ifjúság termő homályai
fölé, mert gyógyításodra oly sok fájó seb vár még,
bár soha nem akartál ártani.*

*Mozdulnak lassan a hajnali felhők halmai:
a Végítélet lovasai elvágtatnak,
nem ördög és halál kísézője már a lovagnak,
a halálraszántnak. Bár tudással teljes álmaira
roskad a melankólia, —
őrizd a tiszta érzést, magadról mindazt vedd le,
mit rádfont indulat, hatalom, téves eszme.
A virradat visz: tisztuló vízen lebegő csónak.
Bölcsöd lehet, mit hittél koporsódnak.*